

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/16/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6623204245
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6623204245.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu IFIS investiční fond, a.s., so sídlom Čechyňská 419/14a, Trnitá, 602 00 Brno, Česká republika, IČO: 24 316 717, zastúpeného Nosko & Partners s. r. o., so sídlom Podjavorinskej 2, 811 03 Bratislava, IČO: 36 860 107, proti žalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. C. X, XXX XX D., zastúpenej JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie E. F. X/X, XXX XX C., v konaní o zaplatenie 2 237,59 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 12Csp/127/2023-141 z 29. februára 2024, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že:

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 2 497,95 € spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne

- zo sumy 48,51 € od 29.10.2020 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.11.2020 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.12.2020 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.01.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 01.03.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.03.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.04.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.05.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.06.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.07.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.08.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.09.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.10.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.11.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.12.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.01.2022 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 01.03.2022 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.03.2022 do zaplatenia,
- zo sumy 136,08 € od 29.04.2022 do zaplatenia,

všetko v lehote 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 86,08 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu o zaplatenie 2 237,59 € s príslušenstvom zamietol (I. výrok) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia o určení výšky trov konania (II. výrok).

1.1 Z obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že pôvodný žalobca sa žalobou podanou na súde prvej inštancie domáhal zaplatenia istiny vo výške 2 237,59 €, zmluvných úrokov v sume 447,15 € a 5 % ročného úroku z omeškania špecifikovaného podľa omeškaných splátok. Pôvodne uplatnený nárok v časti zmluvnej pokuty vo výške 578,48 € zobral pôvodný žalobca na základe výzvy súdu prvej inštancie späť pred doručením žaloby žalovanej, a preto súd prvej inštancie nerozhodoval o zastavení konania v tejto časti.

1.2 Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 05.04.2017 uzavrela žalovaná ako spotrebiteľ a spoločnosť B., G. ako veriteľ zmluvu o spotrebiteľskom úvere (ďalej aj „zmluva o úvere“) podľa § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „O.z.“), na ktorú sa zároveň vzťahujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z.z.“). Predmetom zmluvy o úvere bolo poskytnutie úveru vo výške 5 000,- €, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v 60. splátkach s výškou mesačnej splátky 136,08 €, s termínom prvej splátky dňa 28.05.2017 a termínom konečnej splatnosti úveru dňa 28.04.2022. Celková suma, ktorú mala žalovaná na úver zaplatiť bola 8 164,80 €, úroková sadzba bola vo výške 21,29 %, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej aj „RPMN“) 22,78 % a priemerná hodnota RPMN 15,12 %. Aktívne legitimovaným na vymáhanie dlžnej sumy bol pôvodný žalobca ako správca konkurznej podstaty veriteľa podľa § 47 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o konkurze“).

1.3 Čo sa týkalo procesnej obrany žalovanej, súd prvej inštancie žalovanou uplatnenú námietku premlčania nevyhodnotil ako dôvodnú. Pokiaľ žalovaná namietala, že žalobca neposudzoval schopnosť žalovanej ako spotrebiteľky splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 1, § 16 a § 17 zákona č. 129/2010 Z.z., súd prvej inštancie mal za to, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdil schopnosť žalovanej splácať úver s odbornou starostlivosťou podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. Vychádzal pritom z registra úverov, podľa ktorého mala žalovaná jeden úver a po vyplatení všetkých pohľadávok ešte disponovala zostávajúcou sumou 1 014,63 €, z ktorej si podľa názoru súdu prvej inštancie vedela zabezpečiť ostatné výdavky. Pokiaľ žalovaná namietala, že úroková sadzba vo výške 21,29 % výrazne presahuje priemer na finančnom trhu (6,99 %) a teda je neplatne dojednaná, súd prvej inštancie s poukazom na § 1 a § 1a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej aj „nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z.“) konštatoval, že najvyššia prípustná výška odplaty za 4. štvrtrok 2016 platná pre zmluvy uzatvorené od 16.02.2017 do 15.05.2017 pri zmluvnej splatnosti od 1 do 5 rokov bola vo výške 22,78 % a teda ročná úroková sadzba 21,29 % bola v súlade so zákonom a ani RPMN vo výške 22,78 % neprekročila túto hodnotu.

1.4 Súd prvej inštancie však za dôvodnú považoval námietku žalovanej ohľadom nesprávne uvedenej výšky priemernej hodnoty RPMN (§ 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z.z.), ktorá bola v zmluve o úvere stanovená v zmysle „Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2016“ vo výške 15,12 % (ostatné spotrebiteľské úvery od 1 do 5 rokov vo výške od 1 500 do 6 500,- €). Podľa názoru súdu prvej inštancie mala byť v zmluve o úvere stanovená priemerná hodnota RPMN vyplývajúca zo „Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrtrok 2016“. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere nedefinovalo, aká priemerná hodnota RPMN mala byť v zmluve použitá, teda či priemerná hodnota RPMN vychádzajúca z informácií o novoposkytnutých úveroch bankami alebo veriteľmi, a preto bolo podľa názoru súdu prvej inštancie potrebné hľadať riešenie v právnom poriadku prostredníctvom analógie iuris, t. j. v najbližšie použiteľnej právnej norme, za ktorú pokladal ustanovenie § 1 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., v zmysle ktorého sa na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a použije priemerná hodnota RPMN bánk. Keďže žalobca v zmluve o úvere uviedol priemernú hodnotu RPMN vo výške 15,12 % tak ako vyplýva zo „Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi“ a nie bankami, táto náležitosť je uvedená nesprávne, teda akoby absentovala, a preto je v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. nutné považovať poskytnutý úver za bezúročný

a bez poplatkov. Nakoľko bol žalovanej poskytnutý úver v sume 5 000,- €, z ktorého zaplatila sumu 5 693,02 €, súd prvej inštancie žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

1.5 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“) a žalovanej, ktorá bola v konaní plne úspešná priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Právny predchodca žalobcu napadol odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, v ktorom podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. vytykal súdu prvej inštancie, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nesprávne interpretoval obsah ustanovenia § 9 ods. 2 písm. z/ v spojení s § 21 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z., na základe čoho dospel k nesprávnemu právnemu záveru ohľadom bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z.z. explicitne určuje, že zmluva o úvere musí obsahovať údaj o priemernej hodnote RPMN, ktorý je zverejnený podľa § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Ustanovenie § 21 ods. 2 v spojení s § 21 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. explicitne určuje, že údaje o priemernej hodnote RPMN na príslušné spotrebiteľské vzťahy určuje Ministerstvo financií SR, pričom ide o údaje vychádzajúce z údajov, ktoré ministerstvu poskytujú všetci veritelia a nie len banky a pobočky zahraničných bánk. Použitie analógie iuris pre riešenie otázky určenia správnej výšky priemernej hodnoty RPMN ako obligatórnej obsahovej náležitosti zmluvy o úvere teda neprichádza do úvahy, keďže platná právna úprava výslovne určuje, ktorý subjekt (Ministerstvo financií SR) tento údaj zverejňuje a z akých zdrojov je tento údaj získavaný (od všetkých veriteľov, ktorí poskytujú spotrebiteľské úvery podľa zákona č. 129/2010 Z.z.). Pre účely určenia správnej hodnoty RPMN je tak jediným relevantným zdrojom dokument vydaný Ministerstvom financií SR s názvom „Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2016“. Z uvedeného dokumentu pritom jednoznačne vyplýva, že hodnota priemernej RPMN bola stanovená vo výške 15,12 % a teda v rovnakej výške ako je uvedené v zmluve o úvere. Zmluva o úvere tak obsahuje všetky zákonom č. 129/2010 Z.z. požadované náležitosti vrátane správne uvedenej priemernej hodnoty RPMN.

2.2 S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe vyhovie a zároveň mu prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zo dňa 15.04.2024 mala za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Súlad priemernej hodnoty RPMN bolo potrebné posudzovať s dokumentom „Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za príslušný kalendárny štvrtrok“. Názor súdu prvej inštancie je právne konformný v zmysle, že pokiaľ neexistuje ustanovenie, ktoré by explicitne definovalo aká priemerná hodnota RPMN má byť v zmluve použitá, t. j. či hodnota vychádzajúca z informácií o novoposkytnutých úveroch bankami alebo naopak veriteľmi, za tejto situácie je potrebné hľadať riešenie v právnom poriadku prostredníctvom analógie iuris, t. j. v najbližšie použiteľnej právnej norme, v rámci ktorej je upravená uvedená skutočnosť. Takouto právnou normou môže byť aj § 1 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., v zmysle ktorého sa na účely stanovenia najvyššej prípustnej odplaty podľa § 1a použije priemerná hodnota RPMN bánk a nie všetkých veriteľov. Podporne žalovaná poukázala na § 21 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s vyhláškou Ministerstva financií SR č. 289/2010 Z.z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery (ďalej aj „Vyhláška“), v zmysle ktorej je veriteľ povinný nahlásiť údaje v rozsahu a štruktúre stanovenom v hlásení podľa vzoru v prílohe č. 1, ktorá obsahuje tabuľku „Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi“, ktorá je iba vzorovou tabuľkou s vysvetlivkami, ktorou si veritelia plnia svoju nahlasovaciu povinnosť v zmysle § 1 Vyhlášky. Je pravdou, že tabuľka je zverejňovaná na webovom sídle, avšak je len podkladovým údajom a splnením nahlasovacej povinnosti voči Ministerstvu financií SR, ktorej účel je priamo daný vyhláškou. Relevantne zverejňovaným údajom je tabuľka podľa § 2 písm. b/ Vyhlášky, ktorá odkazuje na prílohu č. 2, v ktorej sa nachádza tabuľka „Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk“. Tento právny názor bol opakovane konzultovaný aj s Národnou bankou Slovenska (ďalej aj „NBS“), ktorá potvrdila žalovanou prezentovaný náhľad na danú problematiku. Na podporu svojej argumentácie žalovaná poukázala na rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 5Csp/92/2020. Uzavrela, že vzhľadom na uvedené je priemerná hodnota RPMN dojednaná neplatne a teda v zmluve o úvere absentuje.

3.1 Podporne žalovaná uviedla, že trvá na svojej argumentácii o neprimeranosti zmluvného úroku a teda o jeho neplatnosti a absencii v zmluve o úvere. Ročná úroková sadzba vo výške 21,29 % je v rozpore s dobrými mravmi a je potrebné ju posudzovať nezávisle od iných zmluvných náležitostí. V tomto smere

žalovaná poukázala na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/404/2017, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo/1/2009, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/1484/2004 a rozsudok Okresného súdu Levice sp. zn. 16Csp/68/2022.

3.2 Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. V priebehu odvolacieho konania dňa 31.05.2024 navrhol pôvodný žalobca zmenu strany sporu na strane žalobcu, nakoľko na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.04.2024 došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania na spoločnosť IFIS investiční fond, a.s., so sídlom Čechyňská 419/14a, Trnitá, 602 00 Brno, Česká republika, IČO: 24 316 717. Táto spoločnosť vyslovila so vstupom do konania namiesto pôvodného žalobcu súhlas. Odvolací súd uznesením č. k. 17CoCsp/16/2024 - 242 zo dňa 12.08.2024 pripustil vstup danej spoločnosti do konania namiesto pôvodného žalobcu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 20.08.2024. V zmysle § 80 ods. 3 C.s.p. nový žalobca prijal stav konania ku dňu jeho vstupu.

5. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 02.09.2024 mala za to, že na platné postúpenie pohľadávky na spoločnosť IFIS investiční fond, a.s. neboli splnené podmienky, nakoľko nový nástupca nie je subjektom podľa § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z., bankou, zahraničnou bankou alebo pobočkou zahraničnej banky. S účinnosťou od 01.04.2015 môžu spotrebiteľské úvery alebo iné úvery a pôžičky pre spotrebiteľov poskytovať len veritelia alebo iní veritelia s povolením udeleným NBS podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Aktuálny zoznam je zverejnený na webovom sídle NBS, pričom spoločnosť IFIS investiční fond, a.s. v ňom nefiguruje, v dôsledku čoho nie je naplnená podmienka podľa § 17 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. Záverom žalovaná navrhla odvolaciemu súdu skúmať či bolo dodržané ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. alebo došlo k závažnému porušeniu zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

6. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 ods. 1 C.s.p. prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu, že súd prvej inštancie skutkový stav zistil správne a v dostatočnom rozsahu postačujúcom aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu, z tohto dôvodu nebolo potrebné dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie zopakovať ani doplniť a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval verejný záujem (§ 385 ods. 1 C.s.p.). Žalobca vytyka súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci a z týchto hľadísk podrobil odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie prieskumu v súlade s § 380 ods. 1 C.s.p. a mimo nich len v zmysle príkazu podľa § 380 ods. 2 C.s.p. a po vyhodnotení odvolania žalobcu za dôvodné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil, pretože neboli splnené podmienky na potvrdenie ani zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

7. Odvolací súd zo spisu zistil, že návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Lučenec dňa 24.10.2023 sa pôvodný žalobca po čiastočnom späťvzatí žaloby domáhal voči žalovanému zaplata istiny v sume 2 237,59 €, zmluvných úrokov v sume 447,15 € a zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne špecifikovaného odo dňa omeškania jednotlivých splátok úveru do zaplata. Zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 05.04.2017 uzatvorenej medzi spoločnosťou B., G. ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou vyplýva, že veriteľ sa zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 5 000,- €. Žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver splatiť v 60. mesačných splátkach vo výške 136,08 €, s dátumom prvej splátky 28.05.2017 a termínom konečnej splatnosti 28.04.2022. Doba trvania zmluvy bola dohodnutá na dobu určitú do 28.04.2022. Celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť bola vo výške 8 164,80 €. Ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 22,78 %, výška úrokovej sadzby 21,29 % ročne a priemerná hodnota RPMN 15,12 %. V priebehu odvolacieho konania došlo zo strany pôvodného žalobcu k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania. Pôvodný žalobca navrhol zmenu strany sporu na strane žalobcu, postupník vyslovil so svojím vstupom do konania súhlas, Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 17.04.2024 (vrátane prílohy) bolo preukázané, že došlo k právnej skutočnosti spôsobujúcej prevod práv tvoriacich predmet tohto konania, a preto odvolací súd pripustil vstup postupníka do konania ako nového žalobcu namiesto pôvodného žalobcu.

8. Skúmanie vecnej legitímácie strany sporu (či už aktívnej alebo pasívnej) je prvoradou úlohou súdu, ktorý ju skúma ex offio (z úradnej povinnosti) kedykoľvek počas konania. Pod pojmom aktívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní, pričom aktívnu vecnú legitímáciu v spore je možné

nadobudnúť aj postúpením pohľadávky, ktorá je predmetom konania. Čo sa týka postúpenia pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ustanovenie § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. predstavuje normatívnu súčasť ochrany spotrebiteľa a prísnejšiu úpravu režimu postúpenia pohľadávky, než je zakotvená v Občianskom zákonníku, ktorá v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany kladie ďalšie podmienky na veriteľa podmieňujúce platnosť postúpenia pohľadávok zo spotrebiteľských úverov na iné subjekty (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/317/2021 zo dňa 28.09.2022).

8.1 Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky), práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a/ ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a/, banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b/ prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zároveň zákon č. 129/2010 Z.z. v § 17 ods. 3 (v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky) ustanovuje výnimku, v zmysle ktorej ustanovenie odseku 1 neplatí, ak sa postupuje podľa predpisov upravujúcich riešenie krízových situácií na finančnom trhu, upravujúcich konkurzné konanie (zákon o konkurze), alebo ide o prechod pohľadávky z finančnej inštitúcie podľa § 20a ods. 16, ktorá je oprávnená poskytovať spotrebiteľské úvery, na finančnú inštitúciu podľa § 20a ods. 16, ktorá je oprávnená poskytovať spotrebiteľské úvery s predchádzajúcim súhlasom Národnej banky Slovenska.

8.2 Na majetok dlžníka (veriteľa) spoločnosti B. G. bolo v čase postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, vedené Okresným súdom Bratislava I konkurzné konanie pod sp. zn. 31K/25/2022 zo dňa 22.09.2022 zverejnené v obchodnom vestníku č. 187/2022 z 29.09.2022 s účinkami zverejnenia dňa 30.09.2022. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.04.2024 je zrejmé, že postupník je zahraničná obchodná spoločnosť, ktorá bola v konkurznom konaní určená ako víťaz verejného ponukového konania vyhláseného v Obchodnom vestníku č. 45/2024 zo dňa 04.03.2024 (zn. K012308), ktorého predmetom bolo speňaženie súboru pohľadávok z portfólia postupcu. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že nakoľko sa pri postúpení pohľadávky z veriteľa na postupníka (aktuálny žalobca) postupovalo podľa predpisov upravujúcich konkurzné konanie (zákon o konkurze), došlo k naplneniu výnimky podľa § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorej sa ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nepoužije, a pre skúmanie platnosti postúpenia pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v tomto prípade nebolo ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. možné aplikovať (postúpenie pohľadávky zo zmluvy o úvere nebolo viazané na splnenie podmienok v zmysle predmetného ustanovenia). Odvolací súd preto s poukazom na Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 17.04.2024 vrátane prílohy (ktorej neplatnosť odvolací súd nezistil) konštatuje, že aktívna vecná legitímácia žalobcu v konaní je daná. Pokiaľ žalovaná vo vyjadrení zo dňa 02.09.2024 navrhla odvolaciemu súdu skúmať či bolo dodržané ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. alebo došlo k závažnému porušeniu zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, odvolací súd dodáva, že uvedené nie je relevantným vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu o odvolaní žalobcu.

9. Odvolanie žalobcu, v ktorom namieta nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie vo vzťahu k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. z dôvodu absencie (nesprávne uvedeného) údaju o hodnote priemernej RPMN (§ 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z.z.) považuje odvolací súd za dôvodné. Súd prvej inštancie mal za to, že pri určení výšky priemernej hodnoty RPMN je potrebné vychádzať z tabuľky „Súhrnné informácie o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrtrok 2016“, v zmysle ktorej bola RPMN pri ostatných spotrebiteľských úveroch nad 1 do 5 rokov vrátane uvedená na 11,39 % a nie z tabuľky „Súhrnné informácie o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2016“, z ktorej vychádzal veriteľ, a v ktorej bola RPMN uvedená na 15,12 %. Vyslovil názor, že nakoľko ustanovenie § 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z.z. výslovne neurčuje, ktorá z hodnôt RPMN má byť v zmluve použitá, je potrebné vychádzať z analógie iuris, pričom najbližšie použiteľnou právnou normou je v tomto prípade § 1 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., v zmysle ktorého sa na stanovenie najvyššej prípustnej odplaty použije priemerná RPMN bánk a nie všetkých veriteľov.

9.1 Odvolací súd dáva do pozornosti, že podstatou aplikácie práva je subsumpcia právne relevantných skutočností (zisteného skutkového stavu) pod právne predpisy vzťahujúce sa na prejednávajúcu vec (t. j. zistenie právnej normy a jej výklad) a vyvodenie príslušných záverov vydaním aktu aplikácie práva - individuálneho právneho aktu. K objasneniu zmyslu a významu právnych noriem slúži interpretácia

práva, teda výklad práva. Dotváranie práva (vyplňanie medzier v práve) nastupuje tam, kde sa končí proces výkladu práva, t. j. keď ani znenie zákona, ani účel a cieľ právnej normy nevedú ku konečnému riešeniu. Nástroj na vyplňanie medzier v práve predstavuje inštitút analógie, ktorý má využitie v prípade, ak určitá situácia nie je upravená konkrétnym ustanovením príslušného zákona alebo iného právneho predpisu (analogia legis), resp. ak existuje situácia, na ktorú nepamätá právna norma, ktorá by ju regulovala (analogia iuris).

9.2 Podľa § 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

9.3 Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, veriteľ je povinný predkladať Ministerstvu financií Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo") a Národnej banke Slovenska údaje o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch.

9.4 Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, ministerstvo alebo ním určená osoba zverejňuje na webovom sídle ministerstva informácie z údajov podľa odseku 1. Národná banka Slovenska na svojom webovom sídle zabezpečí komunikačné prepojenie umožňujúce sprístupnenie informácií zverejnených podľa predchádzajúcej vety.

9.5 Odvolací súd nepovažuje za správny právny záver súdu prvej inštancie, ktorý mal za to, že nakoľko ustanovenie § 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z.z. explicitne neupravuje, či sa pri určení priemernej hodnoty RPMN vychádza z informácií o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk alebo veriteľmi, je potrebné vychádzať z analógie a na danú vec aplikovať ustanovenie § 1 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Odvolací súd dáva do pozornosti, že dotváranie práva súdom sa použije v prípade ak určitá právna otázka nie je upravená v texte právneho predpisu a teda slúži na úpravu vzťahov, ktoré právny predpis nereguluje (t. j. chýba konkrétna norma, ktorá by sa na daný prípad vzťahovala). Až vtedy je možné uvažovať o analógii, t. j. o vyplňaní medzier v práve pomocou analógie. V danom prípade je však možné už z jazykového výkladu (zo znenia) samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. z/ v spojení s § 21 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. dospieť k záveru, že pre určenie priemernej hodnoty RPMN je nutné vychádzať zo „Súhrnných informácií o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi“, ktorý záver je zároveň v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z.z. upravuje povinnosť uviesť v zmluve o úvere údaj o priemernej hodnote RPMN zverejnenej podľa § 21 ods. 2 tohto zákona za príslušný kalendárny štvrtrok. Ustanovenie § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. výslovne odkazuje na ustanovenie § 21 ods. 1 tohto zákona, ktoré stanovuje povinnosť veriteľov predkladať Ministerstvu financií SR a Národnej banke Slovenska údaje o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch, pričom v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. sa na účely tohto zákona rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti (t. j. nie len banka alebo pobočka zahraničnej banky, ale ktorýkoľvek subjekt spĺňajúci vyššie uvedenú definíciu). Zároveň je nutné konštatovať, že spotrebiteľ má disponovať informáciou o priemernej hodnote RPMN všetkých veriteľov (nie len bánk a pobočiek zahraničných bánk), nakoľko len na základe toho môže dôjsť k naplneniu účelu, vzhľadom na ktorý sa údaj o priemernej hodnote RPMN zverejňuje, a to porovnanie úveru s obdobnými úvermi poskytovanými na trhu, pre posúdenie, či je pre spotrebiteľa ponúkaný úver výhodný alebo nie, čo hrá rozhodujúcu úlohu pri tom, či spotrebiteľ takúto zmluvu o úvere uzavrie. V tomto smere odvolací súd poukazuje na dôvodovú správu k zákonu č. 129/2010 Z.z. vo vzťahu k ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. z/, podľa ktorej: „Cieľom tohto ustanovenia je zvýšiť informovanosť spotrebiteľa. Veriteľ bude povinný v zmluve uviesť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov pre podobný produkt na trhu. Nakoľko údaje o priemerných hodnotách ročnej percentuálnej miery nákladov za všetkých veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery budú v súlade s § 21 verejne prístupné, veritelia ich budú môcť jednoducho získať a bude možné do zmluvy o spotrebiteľskom úvere doplniť hodnotu priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov platnú ku dňu podpisu zmluvy. Spotrebiteľ tak bude presne vidieť, akú zmluvu podpisuje vzhľadom na trhový priemer. Bude sa tak môcť rozhodnúť, či si ponuku spotrebiteľského úveru podpisom akceptuje alebo bude hľadať lepšiu ponuku u iného veriteľa.“ Odvolací súd preto vzhľadom na vyššie uvedené uzatvára, že pri určení priemernej hodnoty RPMN podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z.z.

(v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) je potrebné vychádzať zo „Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi“ a nie len zo „Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk“. Uvedený právny záver je zrejmý aj z rozhodovacej praxe Krajského súdu v Banskej Bystrici (k čomu porovnaj napríklad rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/81/2017, sp. zn. 41Co/14/2018, sp. zn. 14Co/412/2017). Nakoľko bol v zmluve o úvere uvedený údaj o priemernej hodnote RPMN vo výške 15,12 %, táto bola uvedená správne a v súlade so zákonom, a teda nie je možné konštatovať absenciu uvedenej náležitosti v zmluve o úvere.

9.6 K argumentácii žalovanej vo vyjadrení k odvolaniu, že s poukazom na ustanovenie § 21 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s Vyhláškou, nie je tabuľka „Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi“ relevantná, nakoľko je iba tabuľkou určenou pre veriteľov na účely splnenia si ich nahlasovacej povinnosti vo vzťahu k Ministerstvu financií SR, odvolací súd konštatuje, že nerozporuje tvrdenie žalovanej, že predmetná Vyhláška sa zaoberá nahlasovacou povinnosťou veriteľov vo vzťahu k Ministerstvu financií SR, uvedené však nemá žiadny vplyv na právny názor odvolacieho súdu prezentovaný v bode 9.5 odôvodnenia tohto rozsudku.

9.7 Pokiaľ žalovaná na podporu svojej argumentácie ohľadom nutnosti vychádzať z tabuľky „Súhrnné informácie o novoposkytnutých úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk“ poukázala na rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 5Csp/92/2020, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa v bode 35. odôvodnenia rozsudku zaoberal otázkou najvyššej prípustnej výšky odplaty, pri ktorej sa v zmysle § 1 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. vychádza zo „Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk“, z ktorých súhrnných údajov za 2. štvrtrok 2017 súd prvej inštancie vychádzal. Súdom prvej inštancie sa však osobitne nevyjadroval k údajom v zmysle § 9 ods. 2 písm. z/ zákona č. 129/2010 Z.z., resp. k tomu, z ktorých súhrnných informácií (či veriteľov alebo bánk) pri kontrole tohto údaje vychádzal a len všeobecne skonštatoval, že zmluva o úvere obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti v zmysle § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. Odvolací súd však dáva do pozornosti, že v tomto rozsudku uvedená zmluva o úvere obsahovala údaj o priemernej hodnote RPMN vo výške 12,57 %, ktorý údaj je v súlade so „Súhrnnými informáciami o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2017“.

9.8 Pokiaľ žalovaná prezentovala, že uvedený právny názor (ohľadom nutnosti vychádzať zo „Súhrnných informácií o novoposkytnutých úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk“) bol opakovane konzultovaný aj s Národnou bankou Slovenska, ktorá ho mala potvrdiť, odvolací súd konštatuje, že uvedené tvrdenie žalovaná nepodložila žiadnymi dôkazmi a zároveň dodáva, že súd nie je pri svojom rozhodovaní ani takýmto prípadným stanoviskom (Národnej banky Slovenska) viazaný.

10. Pokiaľ žalovaná podporne argumentovala, že ročná úroková sadzba v zmluve o úvere vo výške 21,29 % je v rozpore s dobrými mravmi, vzhľadom na čo je neplatná a teda absentujúca v zmluve o úvere, odvolací súd uvádza, že kategória dobrých mravov ako dôvod neplatnosti právneho úkonu je zbernou kategóriou, t.j. právny úkon možno posudzovať z hľadiska, či je v rozpore s dobrými mravmi len vtedy, ak právny úkon neupravuje zákon. Ak však zákon určitú situáciu výslovne reguluje a právny úkon je v súlade s touto reguláciou, nemožno hovoriť o rozpore s dobrými mravmi a pokiaľ samotná výška úrokovej sadzby neodporuje zákonu, len výnimočne by mohlo byť dojednanie o úroku z úveru, resp. výkon práva na úrok posúdené ako rozporné s dobrými mravmi. Inak povedané, vo všeobecnosti, ak právny úkon nie je v rozpore so zákonom, ktorý takýto právny úkon reguluje, neprichádza do úvahy posudzovanie platnosti právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi, pretože potom by samotný zákon mohol byť v rozpore s dobrými mravmi. V tomto prípade je výška odplaty (zahŕňajúca ročnú úrokovú sadzbu ako jednu z jej zložiek) regulovaná zákonom - ustanovením § 53 ods. 6 O.z. v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. (s uvedeným sa súd prvej inštancie vysporiadal v bodoch 41. a 42. odôvodnenia rozsudku, pričom správne skonštatoval, že RPMN i ročná úroková sadzba v zmluve o úvere neprevyšuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty a teda nie je neplatná pre rozpor so zákonom), preto nie je namieste úvaha o rozpore výšky odplaty s dobrými mravmi. Dojednanie o úroku z úveru, odplate, ktorých výška neprevyšuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty v zmysle zákona, preto nemožno považovať za neplatné pre rozpor s dobrými mravmi (k uvedenému porovnaj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/42/2022). Poukaz žalovanej na rozhodnutie Najvyššieho SR sp. zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009, nie je pre danú vec relevantný, nakoľko uvedené rozhodnutie bolo vydané za právneho stavu, kedy najvyššia prípustná výška odplaty bola vo vtedy účinnom znení § 53 ods. 6 O.z. definovaná ako odplata, ktorá nesmie podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzavretia zmluvy. Od 01.06.2014 (t.j. v čase uzatvorenia

predmetnej zmluvy o úvere) je však najvyššia prípustná výška odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov v spotrebiteľskej zmluve podľa § 53 ods. 6 O.z. stanovená s odkazom na nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. (dvojnásobok priemernej RPMN, z ktorej vychádzal aj súd prvej inštancie). Pokiaľ žalovaná poukázala na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/404/2017, odvolací súd (s poukazom na skutočnosť, že súd pozná svoju vlastnú judikatúru) zdôrazňuje, že v danom prípade súd vyhodnotil, že došlo k prekročeniu najvyššej prípustnej výšky odplaty v zmysle nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. (viac ako dvojnásobok), čo zároveň považoval okrem rozporu so zákonom za rozporné s dobrými mravmi. Vo vzťahu k poukazu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky a Okresného súdu Levice odvolací súd len dodáva, že tieto nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ktorou by bol súd viazaný.

11. S poukazom na vyššie uvedené je nutné konštatovať, že úver poskytnutý žalovanej nie je možné považovať za bezúročný a bezpoplatkový a žalobca tak disponuje nielen nárokom na vrátenie poskytnutej istiny, ale aj zmluvných úrokov a poplatkov zo zmluvy o úvere.

12. Žalobca si uplatňuje nárok na zaplata istiny vo výške 2 237,59 €, zmluvných úrokov v sume 447,15 € a 5 % ročného úroku z omeškania špecifikovaného podľa omeškaných splátok. Z prehľadu splácania nazvanom ako „Platobná disciplína k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXX XXX XXX“ vyplýva, že žalovaná zaplatila veriteľovi na úver spolu sumu 5 693,02 €. Z toho bolo zo strany veriteľa započítaných na istinu 2 762,41 €, na zmluvné úroky 2 717,65 €, na úhradu poplatkov za vystavenie a odoslanie upomienok a poslednej výzvy 13,- €, na úroky z omeškania 26,17 €, na zmluvnú pokutu 52,69 € a na poplatky pre H. 121,10 €. Odvolací súd však nepovažuje za oprávnené započítané platby žalovanej na poplatky pre H. v sume 121,10 € (41,41 € + 50,- € + 29,69 €), poplatky za upomienky v sume 13,- € (3,- € + 3,- € + 3,- € + 4,- €) a na zaplata zmluvnej pokuty v sume spolu 52,69 €. Pokiaľ ide o poplatky pre H. spolu v sume 121,10 €, ktorých započítanie žalobca zamlčal pri špecifikácii žalovaného nároku v odpovedi na výzvu súdu prvej inštancie zo dňa 05.11.2023, dojednanie uvedeného poplatku a jeho výška nevyplýva ani zo zmluvy o úvere, ani zo sadzobníka poplatkov, preto nie je zrejme na akom základe veriteľ tieto poplatky započítaval (aký je ich právny dôvod) a v tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno dôvodnosti týchto poplatkov. Čo sa týka poplatkov za upomienky a poslednú výzvu v sume 13,- € (z toho 3 x Poplatok za 1. listovú upomienku v sume 3,- € a Poplatok za Poslednú výzvu v sume 4,- €) žalobca nepreukázal ani dôvodnosť započítania uvedených súm, keď čo sa týka Poplatku za 1. listovú upomienku v sume 3 x 3,- € z dní 24.04.2019, 22.05.2019 a 16.06.2021, zo spisu nie je zrejme, že by uvedené upomienky v týchto dátumoch (resp. vôbec) veriteľ žalovanej zaslal, nakoľko tieto sa v spise nenachádzajú, ani to prečo je poplatok za 1. listovú upomienku účtovaný 3 x. Čo sa týka poplatku 4,- € za Poslednú výzvu, ktorá je doložená v spise na č.l. 21 a obsahuje upozornenie žalovanej na neuhradené splátky, uvedená výzva zo dňa 02.12.2019 jednak dátumovo nekorešponduje so započítanou sumou na túto výzvu zo dňa 16.06.2021, zároveň sa poplatok v sume 4,- € za Poslednú výzvu v Sadzobníku poplatkov ani nenachádza (v Sadzobníku poplatkov je suma 4,- € priradená k službe - Vystavenie listovej upomienky s informáciou o zosplatnení, ku ktorému však veriteľ nepristúpil). Čo sa týka poplatkov na zmluvnú pokutu spolu vo výške 52,69 €, ustanovenie v zmluve o úvere týkajúce sa zmluvnej pokuty vo výške 12 % ročne (čl. IX) je nutné považovať s poukazom na § 3a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. za rozporné so zákonom a teda neplatné, keďže súčet sankcií - úrokov z omeškania 5 % a zmluvnej pokuty 12 % (t.j. spolu 17 %), prekračuje trojnásobok úrokov z omeškania (15 %) podľa predmetného nariadenia (na uvedené poukázal už súd prvej inštancie vo výzve zo dňa 27.10.2023, vzhľadom na čo zbral žalobca žalobu v časti o zaplata zmluvnej pokuty späť), a teda započítanie týchto platieb na zmluvnú pokutu nebolo taktiež správne. Spolu ide o neoprávnené započítanú sumu 186,79 €, ktorú odvolací súd odrátal od žalobcom uplatneného nároku. Hoci žalovaná výslovne správnosť započítaných platieb v zmysle predmetného prehľadu splácania nenamietala, neuznávala však nárok žalobcu ako celok, a preto odvolací súd aj s poukazom na spotrebiteľský charakter sporu, považoval pri prepočte uplatneného nároku za nutné zaoberať sa aj samotným započítaním platieb žalovanej zo strany veriteľa v priebehu úverového vzťahu. Doplnenie dokazovania v tomto smere zo strany odvolacieho súdu nebolo dôvodné, keďže pre rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý pristúpil k zmene napadnutého rozhodnutia len z dôvodu iného právneho posúdenia, bol pri prepočte uplatnenej sumy postačujúci skutkový stav tak, ako ho zistil súd prvej inštancie pri vykonanom dokazovaní, z ktorého odvolací súd podľa § 383 C. s. p. vychádzal.

13. Odvolací vzhľadom na uvedené priznal žalobcovi sumu vo výške 2 497,95 € (ako rozdiel sumy istiny 2 237,59,- € + zmluvných úrokov 447,15 € a nesprávne započítaných platieb vo výške 186,79 €, t.j.

2 684,74 - 186,79). Suma vo výške 186,79 € sa teda započítala na poslednú čiastočne zaplatenú 41. splátku [splátka dohodnutá vo výške 136,08 € z toho na splátku bolo žalovanou už zaplatených 36,86 € a teda pokrytá je zostávajúca dlžná suma 99,22 € (136,08 - 36,86)] a zároveň zostávajúci zvyšok na časť dlžnej 42. splátky [splátka dohodnutá vo výške 136,08 €, od ktorej je nutné odrátať zostatok z neoprávnene započítanej sumy 87,57 € (186,79 - 99,22)], ktorá tak ostala neuhradená v sume 48,51 € (136,08 - 87,57). Nakoľko sa žalovaná dostala s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, je žaloba sčasti dôvodná aj v časti úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 O.z. v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Žalobca si uplatnil nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne špecifikované podľa omeškaných splátok (zo sumy 136,08 € od 29.10.2020 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.11.2020 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.12.2020 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.01.2021 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 01.03.2021 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.03.2021 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.04.2021 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.05.2021 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.06.2021 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.07.2021 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.08.2021 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.09.2021 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.10.2021 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.11.2021 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.12.2021 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.01.2022 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 01.03.2022 do zaplatenia, zo sumy 136,08 € od 29.03.2022 do zaplatenia a zo sumy 136,08 € od 29.04.2022 do zaplatenia). Vzhľadom na skutočnosť, že započítaním neoprávnene započítaných platieb zo strany žalobcu došlo k zníženiu dlžnej 42. splátky na sumu 48,51 €, odvolací súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 48,51 € od 29.10.2020 do zaplatenia a nasledovné úroky z meškania tak ako si ich žalobca uplatnil. V prevyšujúcej časti (pokiaľ ide o sumu 186,79 € a úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy prevyšujúcej sumu 48,51 € od 29.10.2020 do zaplatenia) odvolací súd žalobu žalobcu zamietol. Lehotu na plnenie odvolací súd určil v súlade s § 232 ods. 3 C.s.p., podľa ktorého lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku, avšak súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. V danom prípade odvolací súd vzhľadom na výšku priznaného nároku považoval za dôvodné určiť dlhšiu lehotu na plnenie a to 60 dní.

14. S poukazom na vyššie uvedené pristúpil odvolací súd k zmene rozsudku podľa § 388 C.s.p. tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

15. O nároku na náhradu trov celého konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 a 2 C.s.p. Predmetom konania na základe podanej žaloby (po čiastočnom späťvzati žaloby pred jej doručením žalovanej) bolo zaplatenie sumy 2 684,74 € (istina 2 237,59,- € + zmluvné úroky 447,15 €). V časti o zaplatenie 2 497,95 € odvolací súd žalobe vyhovel, čo predstavuje úspech žalobcu (93,04 %). Vo zvyšnej časti (186,79 €) žalobu zamietol, čo predstavuje úspech žalovanej (6,96 %). Čistý úspech žalobcu tak predstavuje 86,08 % (93,04 % - 6,96 %), preto má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v tomto rozsahu. Povinnosť zaplatiť náhradu trov konania je viazaná na právoplatnosť uznesenia súdu prvej inštancie vydaného podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške trov konania.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 C. s. p.).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 C. s. p., resp. dovolanie má vady podľa § 429 C. s. p. napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 C. s. p. v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie väd a jeho poučení o následkoch neodstránenia väd dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) C. s. p. v spojení s § 436 ods. 1 C. s. p.).